

Gepensioneerd

"k Ben. geboren begin 't jaar veertig, 'k ben dus nu gepensioneerd, ik moet gene klop meer werken 'k ben voorgoed uitgerangeerd"

Tien jaar geleden heb ik er een liedje van gemaakt en nu pas heb ik het op CD gezet. Ge zult die moeten kopen als ge de tekst helemaal wilt kennen. De commerce mag niet stil vallen. (Foei!)

In mijn jonge jaren was ik een paar jaar leraar in Nieuwpoort. Midden in het schooljaar ben ik het daar afgestapt, zeg maar "uitgeput" en "uitverteld". Ik had vooral het gevoel dat ik mijn kostbare tijd verloor. Mijn vader, de oude wagenmaker knikte heel begrijpend met het hoofd en hij was kontent dat ik weer werkmens werd, dat ik liever een overall droeg dan een net leraarskostuum, dat ik koos voor mijn hamer en beitels en mijn muziek- en liedjesschrijverij. (Vader was zelf een hartstochtelijke muzikant.) Maar mijn moeder was in paniek. "Maar jongen toch, ge hebt uw werk opgezegd...uw vast inkomen en uw pensioen later...jongen toch!" Ik kon ze gerust stellen "Moeder, als ik zo voort doe, dan val ik dood, dan haal ik nooit de pensioenleeftijd".

Intussen mag ik me stilaan voorbereiden op mijn 75ste verjaardag en 'k ben nog altijd niet gepensioneerd (dat liedje is gelogen!) Hoe kan een dokter, een priester, een leraar, een beeldhouwer, een zanger in godsnaam met pensioen gaan. Precies rond uw 65ste begin je het helemaal te kunnen en dan sturen ze u naar huis, mag je gratis met den tram rijden en voor 6 euro den trein pakken, heen en weer naar Brussel. Nu dat ge een spaarzaam leven hebt geleid en ge het kunt betalen, wordt het allemaal goedkoper. Dank u wel.

Mijn vriend Johan is als metsersdiender begonnen toen hij amper 14 jaar was. Hij is niet verwend geweest in zijn jonge jaren. *Zwaar* labeur! Nu komt hij regelmatig hier langs gefietst en geniet mateloos van zijn pensioen. Zijn vader was ook al levenslang metser. "Op zijn 65ste was mijn vader doodversleten" zegt Johan. Alle dagen door weer en wind met de velo naar 't werk en later, o grote luxe, met den brommer. Maar die laatste paar jaren moesten we ons vader van zijnen brommer afhalen toen hij doodmoe en stokkestijf thuis kwam na een zware werkdag. Die mens had zijn pensioen dubbel verdiend. Maar zangers en al dat soort artiesten, pastoors en advocaten, doktoren en apothekers, dat moest nooit mortel staan draaien in de snerpende wind van november, nooit met de kruiwagen al 't gerief aanvoeren, nooit de ladder opkruipen met vierentwintig bakstenen op een plank op hun schouder, al dat artistiek luxevolk moet niet op pensioen gaan. Ze zullen zingen tot ze erbij vallen.

Nu ben ik voorzeker een beetje populistisch bezig. Ach, wat prijs ik me zalig dat ik rimpelloos al tien jaar geleden die pensioenskaap gepasseerd ben. Is dat

niet zalig te mogen oud worden in uw werkhok, tussen uw stenen en houtblokken en al uw allaam. Stel u voor dat morgen een amtenaar aan mijn deur staat om mij alle handwerk te verbieden en mij te verbannen naar de relaxzetel. Ik ga dood.

Mijn eigen vader zaliger is ook ongemerkt zachtjes oud geworden. Het echte wagenmakerswerk was sedert de jaren vijftig aan 't verdwijnen. Vader was de man van het hout. Hij deed karweien, pover betaald, maar hij had enorm veel contentement in zijn werk. 't Moest van de klanten altijd zo rap mogelijk gereed zijn, ook zo schoon mogelijk, zo kloek mogelijk en vooral zo goedkoop mogelijk. Hij is zo rond zijn 85ste stil gevallen. Hij kwam nog even in 't atelier in de voornoen en na zijn middagdutje nog een uurtje om een beetje aan zijn draibank te staan. Heel langzaam zijn zijn handen stil gevallen, om kort daarna te sterven.

Ikzelf maak me geen zorgen om dat cijfer 75. Hoor maar! »

"Kijk die zanger van 't jaar veertig eindelijk gepensioneerd, in al zijn vertellemenenten is gene mens nog g' interesseerd, zet hem thuis in de vitrine, ook al schreeuwt ie moord en brand, maar dat wordt voor 't streektoerisme ongelooflijk interessant, daarom zing ik van colleire, geef ik meer dan ooit katoen, zing ik met Methusalem, zwijg mij van dat pensioen".